

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kovátsits László Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kovátsits László ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és a **II.rendű felperes neve** (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek a Németh és Palatics Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Palatics Edit ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2016. július 28. napján kelt 33.P.23.482/2016/3. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a II. rendű alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessen meg 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket. A további 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével az I. rendű alperes által szerkesztett és a II. rendű alperes kiadásában megjelenő ... internetes portálon ... napján „...” címmel megjelent cikkben foglaltak miatt sajtó-helyreigazítás iránt előterjesztett keresetét elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a II. rendű alperesnek 38.100 forint perköltséget, továbbá az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 18.000 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy 18.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában hivatkozott a Pp. 342. § (1) és (2) bekezdésére, 343. § (1) bekezdésére, Magyarország Alaptörvényének IX. cikkére, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdésére, 10. §-ára, 12. §-ára, a PK 12., 13., 14., 15. számú állásfoglalásokra, továbbá az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26) és 36/1994. (VI. 24.) AB határozataira.

Álláspontja szerint - a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltaknak megfelelően - a közlemény teljes tartalmát figyelembe véve kell megítélni azt, hogy történt-e valótlan tényállítás, illetve hogy az alperes a valóságot hamis színben tüntette-e fel.

Rögzítette, hogy sajtó-helyreigazítási igénnyel a fél akkor élhet, ha a sajtótermékben rá vonatkozóan valótlan tény állítottak, híreszteltek, vagy a való tényeket hamis színben tüntették fel, ugyanakkor a sajtó-helyreigazítási igény megalapozottságának nem feltétele, hogy a tényállítás sértő legyen. A PK 12. számú állásfoglalás értelmében ugyanakkor sajtó-helyreigazítás alapját nem képezheti olyan közlemény, amely véleménynek, értékítéletnek, vagy bírálatnak minősül.

Az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az alperesi cikkben megjelentek egyértelműen következtetésnek, véleménynek minősülnek, mivel olyan - már egy korábbi peres eljárásban is megállapított - valós tényekre alapította azokat az alperes, melyek valóságtartalma bizonyítottnak tekintendő. A tényekből levont következtetés pedig csak abban az esetben lehet sajtó-helyreigazítás tárgya, ha az teljes mértékben logikátlan, okszerűtlen, jelen esetben pedig ez nem volt megállapítható.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az első fokú ítélet megváltoztatását és a felperesek kereseti kérelmének való helyt adást, másodlagosan az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, újabb határozat meghozatalára való utasítását kérték.

Előadásuk szerint a sérelmezett cikk egy kúriai döntés indokolására hivatkozik úgy, hogy az írásba foglalt határozat nem állt a felek rendelkezésére, így azt bizonyítékként a perben felhasználni nem lehetett. Az a tény, hogy az alpereseknek a cikk megírásakor és közlésekor sem állt rendelkezésére a Kúria ítélete, azt eredményezi, hogy a cikk sérelmezett állításait nem tudták bizonyítani, bár a valóság bizonyításának kötelezettsége a perben őket terhelte. A kúriai döntés tartalma ráadásul egyértelműen bizonyítható, így a bizonyíthatósági teszt alkalmazásával kétség sem férhet hozzá, hogy a perben érintett sérelmezett cikkrészletek tényállításokat tartalmaznak, azok valóságtartalma egyértelműen bizonyítható. Annak ellenére, hogy nem őket terhelte a bizonyítási kötelezettség, a tárgyaláson felajánlották, hogy a Kúria határozatának kihirdetésekor személyesen is jelenlévő ügyvédjelölt előállításával, tanúval is bizonyítják, hogy a kúriai határozat nem arról szólt és nem azt mondja ki, hogy az ... áron alul adott el ingatlanokat.

Álláspontjuk szerint, ha a másodfokú bíróság előtt áll csak rendelkezésre és kerül értékelésre a Kúria döntése, úgy a másodfokú bíróság elvonná az elsőfokú bíróság hatáskörét és olyan kérdésben születne jogerős döntés, mely kérdést lényegében akkor tárgyalnak először, így sérülne a jogorvoslathoz való jog. Az alpereseknek a cikk megírásakor kellett volna tisztában lenniük az általuk közölt tények valóságtartalmával, így irreleváns, hogy utóbb, hónapokkal később a leírt ítélet indoklásából mi olvasható ki. Sem az első-, sem a másodfokú ítélet, sem a Kúria döntése nem szól arról, hogy a konkrét esetben áron alul történő eladásról lenne szó. Az időközben írásba foglalt ítéletben a Kúria leszögezi, hogy a döntés nem terjed ki a négyzetméter ár bárminemű vizsgálatára, a Kúria nem tett megállapítást arról, hogy a vételár alacsony, vagy magas, jól sáfárkodott-e a felperes a közvagyonnal vagy sem, utalva arra, hogy ennek megítélése nem a bíróság feladata egy sajtó-helyreigazítási eljárás keretében. Így - megítélésük szerint - kétséget kizáróan valótlan annak állítása, hogy a Kúria kimondta volna, hogy áron alul került sor ingatlanok értékesítésére az Az alperesek pont az ellenkezőjét állították a sérelmezett írásban annak, mint amit a Kúria az ítéletében megfogalmazott és az nem vonható sem a vélemény, sem más megengedett következtetés körébe, az kifejezetten valótlan tényállítás.

Hivatkoztak arra, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban új bizonyíték

előadására akkor kerülhet sor, ha az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására feltéve, hogy az rá kedvezőbb határozatot eredményezett volna, azaz fő szabály szerint a másodfokú eljárásban bizonyíték már nem terjeszthető elő. Az alpereseknek a Kúria ítéletét már az elsőfokú eljárásban, sőt már a cikk megírásakor ismerniük kellett, hiszen ennek tartalmára tekintettel született meg a sérelmezett írás, így a másodfokú eljárásban annak csatolására már nem kerülhet sor, hiszen nem tekinthető új bizonyítéknak.

Az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelem körében a felperesek előadták, hogy az ítélet indokolásának részletesen értékelnie kell a felek által előadottakat, az előterjesztett bizonyítékokat, vagy azoknak a hiányát. Az ítéletnek tartalmaznia kell a tényállást, az alkalmazott jogszabályok megjelölését, az értékelt bizonyítékokat és a jogi indokolást. Álláspontjuk szerint az első fokú ítélet indokolása ugyanakkor ezen kritériumoknak nem felel meg, az olyan mértékben hiányos, ami az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak a megsértését jelenti. Az elsőfokú bíróság nem folytatott le bizonyítási eljárást, a bizonyítékok hiányát nem értékelte az ítélete indokolásában. A vonatkozó jogszabályok felsorolása jogi indokolásnak nem tekinthető, hiszen a jogi indokolás lényege, hogy a konkrét ügyre vonatkozóan kell értékelni a jogszabályokat és a bírói gyakorlatot, nem csupán általánosságban kell azokra hivatkozni.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes fellebbezése alapján először azt vizsgálta, hogy történt-e olyan eljárási szabályszegés, amelyre tekintettel az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt. A felperesi hivatkozás alapján az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét, amikor a konkrét ügyre vonatkozóan nem értékelte a jogszabályokat, az irányadó bírói gyakorlatot, a bizonyítékok hiányát.

Az első fokú ítélet felülvizsgálata alapján megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a határozatának indokolásában az alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket és az irányadó polgári kollégiumi állásfoglalásokat teljes körűen ismertette, utalt a per eldöntése szempontjából releváns alkotmánybírói határozatokra is. Ezek megfelelő alkalmazásával vont le jogi következtetéseit, melynek során - az alperesi cikkben megjelenteket a PK 12. számú állásfoglalásban foglalt szempontoknak megfelelően vizsgálva, a sérelmezett közlemény teljes tartalmát figyelembe véve - azt állapította meg, hogy a per tárgyát képező alperesi közlések valós tényekre alapított következtetések. Utalt arra is, hogy sajtó-helyreigazítási eljárás alapját nem képezheti olyan közlemény, amely véleménynek, értéktételeknek vagy bírálatnak minősül. Ezen álláspontjára tekintettel a perben további bizonyítás lefolytatására nem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság valóban összefoglaló indokolást adott, ugyanakkor határozata a másodfokú elbírálás szempontjából a konkrét ügyre vonatkozó jogi érvelést a szükséges és elégséges mértékben tartalmazza, nem követett el tehát eljárási szabálysértést, ezért a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem volt sem ok, sem lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az arra alapított érdemi döntése helytálló volt, jogi indokolását a másodfokú bíróság mindenben osztotta, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben írtakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy a perben a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglalt iránymutatásnak megfelelően a bíróságnak - anélkül, hogy részletes, a Kúria ítéletére kiterjedő grammatikai elemzésbe bocsátkozott volna - azt kellett

vizsgáltnia, hogy az átlagolvasó számára a sérelmezett közléseknek mi volt a jelentéstartalma.

Az alperesi cikk az átlagolvasókat arról tudósította, hogy jelen per II. rendű felperese pert veszített a ... szemben. A per tárgyát a II. rendű felperes azon sajtó-helyreigazítás iránti keresete képezte, mely szerint az újság valótlanul állított, illetve a valóságot hamis színben tüntette fel akkor, amikor azt közölte, hogy a II. rendű felperes áron alul adott el ingatlanokat.

A sérelmezett írás nem azt állítja, hogy az abban leírt, helyreigazítani kért közlések konkrétan elhangzottak a Kúria határozatának kihirdetése, annak indokolása során, vagy hogy az írásba foglalt kúriai határozat ilyen konkrét megállapításokat tartalmazna. A cikk a Kúria ítéletének kihirdetését követően, de még annak írásba foglalását megelőzően született, a sajtószerv az ítélethirdetés során elhangzottakat, a Kúria döntésének általa leszűrt lényegét fordította le az átlagolvasó számára, a szóban elhangzottak alapján levonva a sérelmezett közlésekben megfogalmazott következtetést („Döntött a Kúria: ...”, illetve „Eszerint a Kúria úgy látja, megalapozott állítás, hogy ...”). Annak megítélése, hogy a II. rendű felperes által az érintett ingatlanok áron alul kerültek-e értékesítésre, egyértelműen a vélemény kategóriájába tartozó közlés. A következtetés okszerűtlennek, a logika szabályaival ellentétben állónak nem tekinthető, a következtetesként megfogalmazott közlés nem éri el azt a szintet, ami sajtó-helyreigazítás iránti igényt keletkeztethetne.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért kötelesek a II. rendű alperes részére perköltség megfizetésére, melyről a másodfokú bíróság - a Pp. 239. §-ának rendelkezéseire is figyelemmel - a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. A II. rendű alperes perköltsége jogi képviselője munkadíjából áll, annak mértékét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg.

A sajtó-helyreigazítás iránti perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint fellebbezési eljárási illeték 1/2-ed részét, 24.000 forintot az I. rendű felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának megfelelően, míg a fennmaradó 24.000 forint eljárási illetéket a II. rendű alperes teljes személyes illetékmentessége folytán a hivatkozott IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. január 17.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő